

R. SCOTT BAKKER

PROFETUL RĂZBOINIC

Traducere de CEZARA-MARIA PĂSTRĂV

R. Scott Bakker s-a născut la 2 februarie 1967 în Simcoe, Ontario, Canada. Este licențiat în limba și literatura engleză și, în prezent, pregătește o teză de doctorat în filozofie. După apariția primei cărți s-a dedicat total scrisului. Trăiește în London, Ontario. N-a luat premii, dar s-a găsit mereu pe listele cu cărți favorite, atât ale publicului, cât și ale profesioniștilor.

În multe sale interviuri, Bakker declară că a vrut să scrie fantasy, dar într-o manieră modernă, să se apropie de cititor și de lumea cunoscută lui, să vină cu personaje credibile, umane, să creeze o lume cât mai diversă, în care să se îmbine istorie, credințe, filozofie și literatură. Întrebat fiind cum vede ignorarea literaturii de gen de către literați, scriitorul canadian a răspuns: „Am ajuns să ne definim mai mult în funcție de ceea ce respingem decât de ceea ce acceptăm. Literatura de gen este un prag al explorării literare și sînt destule semne că această explorare a început. Din punct de vedere social cred că asta e un lucru foarte bun cîtă vreme semnifică reintegrarea artistului în cultura populară. Numai că asta cere timp.“ Și mai zice el ceva despre literatura de gen: „Genul fantasy îmi dă posibilitatea să spun ceea ce am de spus fără să mă gîndesc la asociațiile pe care cititorul le-ar face în mod obișnuit, să iau totul de la capăt, să reconstruiesc totul“.

R. Scott Bakker este autorul trilogiei **The Prince of Nothing: The Darkness That Comes Before** (2003), **The Warrior-Prophet** (2005), **The Thousandfold Thought** (2006).

Site: www.princeofnothing.com

*Lui Bryan,
fratele meu de suflet și viziune*

MULȚUMIRI

Având în vedere că mi-a luat mai bine de cincisprezece ani să scriu *La început a fost întunericul*, habar n-am avut în ce m-am băgat când mi-am propus să termin *Profetul Războinic* într-un an de zile. Mi s-a părut că un an înseamnă multă vreme, dar acum, după ce am privit anotimpurile trecând pe lângă fereastra mea mai repede ca reclamele, sunt de altă părere. Ca urmare a greșelii mele de calcul, am complicat fără să vreau viețile, personale și profesionale, ale celor din jurul meu. Nici când n-am fost mai îndatorat atât de multor oameni. Aș dori să mulțumesc:

Întâi și întâi, logodnicei mele, Sharron O'Brien, pentru dragoste, sprijinul și criticele ei strălucite.

Fratelui meu, Bryan Bakker, pentru că mi-a dat mai multe idei grozave decât aș vrea să recunosc.

Agentului meu, Chris Lotts, și minunatei echipe de la Ralph M. Vicinanza Ltd.

Familiei și prietenilor mei, pentru că mi-au iertat absențele îndelungate — și pentru că mi-au recunoscut vocea de acele câteva ori când i-am sunat.

Studentilor mei de la Fanshawe College pentru că au lăsat-o mai moale când se apropiau termenele.

Lui Michael Schellenberg pentru instinctele lui, Barbarei Berson pentru răbdarea ei absolut biblică și lui Meg Masters pentru geniul ei editorial. Aș vrea de asemenea să le mulțumesc lui Tracy Bordian,

Martin Gould, Karen Alliston, Lesley Horlick și întregii echipe de la Penguin Canada.

Lui Ur-Lord, Mithfânion pentru marketingul viral!

Și, desigur, lui Steven Erikson, pentru că a deschis larg ușa sălii de bal.

Pentru cei interesați să exploreze Eärwa dincolo de hotarele acestei cărți, puteți vizita www.princeofnothing.com sau message board-ul lui Wil și Jack de la www.three-seas.com .

Aici vedem filosofia adusă în ceea ce este de fapt o poziție precară, care ar trebui întărită, chiar dacă nu este sprijinită de nimic din cer sau de pe pământ. Aici filosofia trebuie să-și arate puritatea ca susținător absolut al legilor ei, și nu ca herald al unor legi care să implanteze în ea bun-simț sau cine știe ce alte șapte ale vreunei naturi tutelare.

— IMMANUEL KANT, FUNDAȚIA METAFIZICII MORALEI

Ce a fost mai întâi

Prima Apocalipsă a distrus marile națiuni norsiraie din Nord. Numai Sudul — națiunile ketyai din cele Trei Mări — a supraviețuit atacului Non-Zeului, Mog-Pharau, și al Sfătelui său de magi și generali. Anii au trecut, iar Oamenii din cele Trei Mări au uitat — așa cum fac inevitabil oamenii — grozăviile pe care le-au îndurat strămoșii lor.

Imperii s-au ridicat și s-au prăbușit: Kyraneas, Shir, Cenei. Cel din Urmă Profet, Inri Sejenus, a reinterpretat Colțul, cel mai sfânt dintre artefacte, și în câteva secole inrithismul, organizat și administrat de cele O Mie de Temple și de liderul ei spiritual, Shriahul, a ajuns să domine în întregime cele Trei Mări. Marile Școli vrăjitoarești, ca Turnurile Stacojii, Saikul Imperial și Mysunsai, au apărut ca răspuns la persecutarea de către inrithi a celor Puțini, cei care pot să vadă și să folosească vrăjitoria. Folosind Choree, artefacte străvechi care își fac purtătorul imun la vrăjitorie, inrithii s-au războit cu Școlile, încercând fără succes să purifice cele Trei Mări. Apoi Fane, Profetul Zeului Solitar, i-a unit pe kianini, popoarele deșertice din sud-vestul celor Trei Mări, și a declarat război Colțului și

celor O Mie de Temple. După câteva secole și câteva jhaduri, fanimii și preoții lor vrăjitori lipsiți de ochi, cishaurimii, au cucerit aproape tot vestul celor Trei Mări, inclusiv orașul sfânt Shimeh, locul nașterii lui Inri Sejenus. Numai rămășițele muribunde ale Imperiului Nansur continuă să li se împotrivescă.

Acum în Sud domnesc războiul și vrajba. Cele două mari religii, inrithismul și fanimia, se hărțuiesc fără încetare, deși negocul și pelerinajele sunt îngăduite atunci când sunt convenabile din punct de vedere comercial. Marile familii și națiuni se înfruntă pentru dominație militară și comercială. Școlile mici și mari se ceartă și uneltesc, mai ales împotriva parveniților cishaurimi, a căror vrăjitorie, Psúkhe, nu poate fi deosebită de lucrarea lui Dumnezeu de către Învățați. Și cele O Mie de Temple urmăresc ambiții lumeste sub conducerea unor Shriahi corupți și incapabili.

Prima Apocalipsă a devenit doar o legendă. Sfatul, care a supraviețuit morții lui Mog-Pharau, a ajuns un mit, ceva despre care nevestele bătrâne le povestesc copiilor mici. Și după două mii de ani, numai Învățații Mandatului, care retrăiesc Apocalipsa noapte de noapte prin ochii străvechiului lor întemeietor, Seswatha, își mai amintesc de groaza și de profețiile despre întoarcerea Non-Zeului. Chiar dacă cei puternici și cei erudiți îi consideră niște neghiobi, faptul că sunt în posesia Gnozei, vrăjitoria Străvechiului Nord, impune respect și invidie de moarte. Mânați de coșmaruri, ei rătăcesc prin labirinturile puterii, cutreierând cele Trei Mări în căutarea unor urme ale dușmanului lor străvechi și implacabil — Sfatul.

Și ca întotdeauna, nu găsesc nimic.

Prima carte: La început a fost întunericul

Războiul Sfânt este numele dat mării oști chemată de Maithanet, conducătorul celor O Mie de Temple, pentru eliberarea Shimehului din mâinile fanimilor păgâni din Kian. Vestea despre chemarea lui Maithanet se răspândește prin cele Trei Mări și credincioși din toate marile

națiuni inrithi — Galeoth, Thunyerus, Ce Tydonn, Conriya, Aionul de Sus și tributarii lor — călătoresc spre orașul Momemn, capitala Imperiului Nansur, ca să devină Oameni ai Colțului.

Aproape de la bun început, oastea se înnămoleşte în politică și controversă. Întâi, Maithanet le convinge cumva pe Turnurile Stacojii, cea mai puternică dintre Școlile vrăjitoresci, să se alătore Războiului Sfânt. În ciuda ultragiului provocat de aceasta — vrăjitoria este anatemă pentru inrithi — Oamenii Colțului își dau seama că au nevoie de Turnurile Stacojii pentru a se putea opune cishaurimilor, preoții-vrăjitori ai fanimilor. Războiul Sfânt ar fi pierdut fără una din Marile Școli. Întrebarea este de ce ar accepta Învățații Stacojii să ia parte la un aranjament atât de primejdios. Cei mai mulți nu știu că, Eleăzaras, Marele Maestru al Turnurilor Stacojii, poartă de multă vreme un război secret împotriva cishaurimilor, care, aparent fără motiv, l-au asasinat pe predecesorul lui, Sasheoka, cu zece ani în urmă.

Apoi, Ikurei Xerius al III-lea, Împăratul Nansurului, urzește un plan complicat pentru a uzurpa Războiul Sfânt. Multe din ținuturile care aparțin acum Kianului păgân au fost cândva ale Nansurului și recuperarea provinciilor pierdute ale Imperiului este cea mai fierbinte dorință a lui Xerius. Având în vedere că Războiul Sfânt se adună în Imperiul Nansur, poate porni marșul numai dacă este aprovizionat de Împărat, lucru pe care acesta refuză să-l facă până ce fiecare dintre conducătorii Războiului Sfânt nu va fi semnat un jurământ scris prin care să cedeze Împăratului toate ținuturile pe care urmează să le cucerească.

Desigur, primii nobili care sosesc resping Înscrișul și se ajunge la o poziție de pat. Dar în vreme ce Războiul Sfânt ajunge să numere sute de mii de suflete, liderii titulari ai oștii încep să devină neliniștiți. Având în vedere că se duc la război în numele lui Dumnezeu, se cred invincibili și prin urmare nu văd niciun motiv pentru care să împartă gloria cu cei care nu au sosit încă. Un nobil conriyan pe nume

Nersei Calmemunis ajunge la o înțelegere cu Împăratul și își convinge tovarășii să semneze Înscrișul Imperial. De îndată ce sunt aprovizionați, cei mai mulți dintre ei pornesc marșul, deși lorzii lor și o mare parte din Războiul Sfânt n-au sosit încă. Din cauză că oastea este în mare parte o gloată fără lorzi, ajunge să fie numită Războiul Sfânt cel Vulgar.

În ciuda încercărilor lui Maithanet de a o aduce înapoi, oastea își continuă marșul spre sud și intră în ținuturile păgâne, unde — exact așa cum plănuiise Împăratul — este cu totul nimicită de fanimi.

Xerius știe că în termeni militari, pierderea Războiului Sfânt cel Vulgar este nesemnificativă, deoarece gloata din care era în mare parte alcătuită s-ar fi dovedit mai mult un risc decât un avantaj în luptă. Dar în termeni politici, nimicirea Războiului Sfânt cel Vulgar este neprețuită, deoarece le-a arătat lui Maithanet și Oamenilor Colțului adevărata fire a adversarului lor. Fanimii, după știu prea bine nansurii, nu sunt oameni cu care să te joci, nici măcar atunci când Dumnezeu este de partea ta. Xerius pretinde că numai un general excepțional poate asigura izbânda Războiului Sfânt — cineva ca nepotul său, Ikurei Conphas, care, după victoria recentă din Bătălia de la Kiyuth asupra temuților scylvendi, este considerat cel mai mare tactician al epocii sale. Conducătorii Războiului Sfânt nu trebuie decât să semneze Înscrișul Imperial și iscusința și inteligența supranaturală a lui Conphas vor fi ale lor.

Se pare că Maithanet se găsește într-o dilemă. Ca Shriah, îl poate obliga pe Împărat să aprovizioneze Războiul Sfânt, dar nu-l poate obliga să-l trimită pe Ikurei Conphas, singurul său moștenitor. În mijlocul acestei controverses sosesc primii mari potențați inrithi ai Războiului Sfânt: Prințul Nersei Proyas al Conriiei, Prințul Coithus Saubon al Galeothului, Conte Hoga Gothyelk din Ce Tydonn și Regele-Regent Chepheramunni al Aionului de Sus. Războiul Sfânt capătă forțe noi, deși rămâne de fapt ostatic, legat de zidurile Momemului și de hambarele Împăratului

din cauza lipsei hranei. Până la ultimul, nobilii resping Înscrișul lui Xerius și îi cer să-i aprovizioneze. Oamenii Colțului încep să prade ținutul din jur. Ca răspuns, Împăratul cheamă elemente ale Armatei Imperiale. Se dezlănțuie lupte deschise.

Într-o încercare de a evita un dezastru, Maithanet convoacă un Consiliu al Numelor Mari și Mici și toți liderii Războiului Sfânt se adună în palatul Împăratului, Înălțimile Andiamine, ca să discute. Aici Nersei Proyas șochează adunarea oferind o Căpetenie Scylvendi acoperită de cicatrice, un veteran al războaielor trecute împotriva fanimilor, în locul lui Ikurei Conphas. Scylvendiul, Cnaiür urs Skiötha, schimbă cuvinte dure cu Împăratul și cu nepotul său, iar conducătorii Războiului Sfânt sunt impresionați. Dar Trimisul Shriahului rămâne nehotărât: scylvendii sunt apostatați, la fel ca fanimii. Doar cuvintele înțelepte ale Prințului Anasûrimbor Kellhus de Atrithau rezolvă problema. Trimisul citește decretul prin care i se cere Împăratului, sub amenințarea cu Ocara Shrială, să-i aprovizioneze pe Oamenii Colțului.

Războiul Sfânt va mărșălui.

Drusas Ahamian este un vrăjitor trimis de Școala Mandatului să-l investigheze pe Maithanet și Războiul său Sfânt. Deși nu mai crede în misiunea străveche a Școlii sale, el călătorește spre Sumna, capitala celor O Mie de Temple, în speranța că va afla mai multe despre misteriosul Shriah, despre care Mandatul se teme că ar putea fi un agent al Sfatului. În timpul acestei misiuni, își reia o veche poveste de dragoste cu o târfă pe nume Esmenet și, în ciuda propriilor temeri, recrutează un fost student de-al său, un Preot Shrial pe nume Inrau, care să-l informeze cu privire la activitățile lui Maithanet. În tot acest timp, coșmarurile legate de Apocalipsă devin mai intense, mai ales acela despre așa-numita „Profeție Celmomiană”, care prevestește întoarcerea unui urmaș al lui Anasûrimbor Celmomas înainte de cea de-a Doua Apocalipsă.

Apoi Inrau moare în împrejurări misterioase. Copleșit de vinovăție și mâhnit de refuzul lui Esmenet de a înceta să mai ia mușterii, Achamian fuge din Sumna și călătorește spre Momemn, unde Războiul Sfânt se adună sub ochii lacomi și neliniștiți ai Împăratului. Un rival puternic al Mandatului, o Școală numită Turnurile Stacojii, s-a alăturat Războiului Sfânt pentru a-și continua lunga înfruntare cu cishaurimii, preoții-vrăjitori care se află în Shimeh. Nautzera, superiorul din Mandat al lui Achamian, i-a ordonat să țină sub observație Turnurile Stacojii și Războiul Sfânt. Când ajunge în tabără, Achamian i se alătură lui Xinemus, un vechi prieten de-al său din Conriya.

Continuând investigarea morții lui Inrau, Achamian îl convinge pe Xinemus să-l ducă să se întâlnească cu un alt fost student de-al său, Prințul Nersei Proyas al Conriyei, care a devenit confidentul enigmaticului Shriah. Când Proyas își bate joc de bănuielile lui și-l respinge pentru că e un hulitor, Achamian îl imploră să-i scrie lui Maithanet cu privire la împrejurările morții lui Inrau. Amărât, Achamian părăsește pavilionul fostului său student convins că mica lui dorință nu va fi dusă la îndeplinire.

Apoi sosește un bărbat din nordul îndepărtat — un bărbat pe nume *Anasûrimbor* Kellhus. Chinuit de visele recurente ale Apocalipsei, Achamian începe să se teamă de ce-i mai rău: o a Doua Apocalipsă. Oare sosirea lui Kellhus este doar o coincidență sau este acesta Vestitorul anunțat de Profetia Celmomiană? Achamian îl ia la întrebări și se trezește cu totul dezarmat de umorul, sinceritatea și intelectul acestuia. Discută despre istorie și filosofie până târziu în noapte și, înainte de a se retrage, Kellhus îl roagă pe Achamian să-i fie profesor. Achamian acceptă, inexplicabil uimit și mișcat de acest străin.

Dar se trezește într-o dilemă. Apariția unui *Anasûrimbor* este un lucru despre care Școala Mandatului trebuie neapărat să afle: există puține descoperiri mai importante ca aceasta. Dar se teme de ceea ce vor face frații săi din Mandat: știe că o viață de vise îngrozitoare i-a făcut cruzi

și nemiloși. Și în plus, îi învinovățește pentru moartea lui Inrau.

Înainte să poată rezolva această dilemă, Achamian este chemat de nepotul Împăratului, Ikurei Conphas, la Palatul Imperial din Momemn unde Împăratul vrea ca el să cerceteze dacă un foarte important sfetnic al său — un bătrân pe nume Skeaös — poartă Însemnul vrăjitoriei. Împăratul însuși, Ikurei Xerius al III-lea, îl duce pe Achamian la Skeaös, cerând să i se spună dacă bătrânul este mânjit de pata necurată a vrăjitoriei. Achamian nu vede nimic în neregulă.

Dar Skeaös vede ceva în Achamian. Începe să se zbată în lanțuri, vorbind într-o limbă din străvechile vise ale lui Achamian. În mod imposibil, bătrânul se eliberează și ucide câțiva oameni înainte de a fi trecut prin foc de vrăjitorii Împăratului. Buimăcit, Achamian se apropie de Skeaös și privește îngrozit cum chipul i se dezghioacă și se deschide în membre pârjolite...

Monstruozitatea dinaintea lui, își dă el seama, este un *spion al Sfatului*, unul care îi poate imita și înlocui pe oameni fără să poarte Însemnul care să-l dea de gol. Achamian fuge din palat fără să-i avertizeze pe Împărat și curtea sa, știind că vor crede că e o prostie. Pentru ei, Skeaös nu poate fi decât un artefact al cishaurimilor păgâni, a căror artă nu poartă Însemnul. Fără să-și dea seama de nimic din jurul lui, Achamian rătăcește înapoi spre tabăra lui Xinemus, atât de absorbit de propria groază încât nu o vede și nu o aude pe Esmenet, care a venit în sfârșit să i se alăture.

Misterele din jurul lui Maithanet. Venirea lui Anasûrimbor Kellhus. Descoperirea primului spion al Sfatului după sute de ani... Cum ar putea să se mai îndoiască? A Doua Apocalipsă e pe cale să înceapă.

Singur în cortul său sărăcăcios, plânge copleșit de singurătate, groază și remușcări.

Esmenet este o prostituată din Sumna care își plânge viața și fiica deopotrivă. Când Achamian sosește cu misi-

unea de a afla mai multe despre Maithanet, ea îl primește cu dragă inimă. În tot acest timp, continuă să ia mușterii, știind foarte bine cât de mult îl îndurerează pe Achamian. Dar nu are de ales: își dă seama că mai devreme sau mai târziu, Achamian va fi chemat de acolo. Și cu toate acestea se îndrăgostește din ce în ce mai tare de vrăjitorul cel nefericit, în parte din cauza respectului cu care o tratează, în parte din cauza naturii lumești a muncii lui. Deși sexul ei a condamnat-o să șadă pe jumătate goală în fereastră, lumea de dincolo de aceasta a pasionat-o mereu. Intrigile Marilor Facțiuni, mașinațiunile Sfatului: astea erau lucrurile care o însuflețeau!

Apoi vine dezastrul: informatorul lui Achamian, Inrau, este ucis și Învățatul îndoliat este nevoit să plece spre Momemn. Esmenet îl imploră s-o ia cu el, dar el refuză și ea se trezește din nou părăsită în vechea ei viață. La scurtă vreme după aceea, un străin amenințător vine în odaia ei, cerându-i să-i spună tot ce știe despre Achamian. Folosindu-se de dorințele ei, bărbatul o violează și Esmenet se trezește răspunzându-i la toate întrebările. La venirea zorilor, acesta dispare, lăsând în urmă doar pete de sămânță neagră ca dovadă a trecerii lui.

Îngrozită, Esmenet fuge din Sumna, hotărâtă să-l găsească pe Achamian și să-i spună ce s-a întâmplat. În sine ei știe că străinul are cumva o legătură cu Sfatul. În drum spre Momemn se oprește într-un sat, sperând să găsească pe cineva care să-i repare sandala ruptă. Când sătenii recunosc tatuajul de târfă de pe mâna ei, încep s-o bată cu pietre — pedeapsa hotărâtă de Colț pentru prostituate. Doar apariția neașteptată a unui Cavaler Shrial pe nume Sarcellus o salvează și îi oferă satisfacția de a-i vedea umiliți pe cei care o chinuseră. Sarcellus o duce până la Momemn și Esmenet se îndrăgostește din ce în ce mai mult de averea și de purtarea lui aristocratică. Acesta pare să nu aibă nici urmă din melancolia și nehotărârea care îl îmbolnăvesc pe Achamian.

Când ajung la Războiul Sfânt, Esmenet rămâne cu Sarcellus, chiar dacă știe că Achamian e la doar câteva mile depărtare. Așa cum continuă să-i reamintească Sarcellus, Învățații ca Achamian nu au voie să își ia soții. Dacă s-ar duce la el, spune el, va fi abandonată din nou după o vreme.

Săptămânile trec, iar ea se trezește că-l apreciază din ce în ce mai puțin pe Sarcellus și că-l dorește din ce în ce mai mult pe Achamian. În cele din urmă, în ultima noapte dinaintea ca Războiul Sfânt să pornească marșul, pleacă în căutarea vrăjitorului, hotărâtă să-i spună tot ce se petrecuse. După o căutare chinuitoare, găsește în cele din urmă tabăra lui Xinemus, dar își dă seama că îi este prea rușine să se arate. În schimb se ascunde în întuneric, așteptând întoarcerea lui Achamian și mirându-se de ciudata adunătură de bărbați și femei din jurul focului. Când se ivesc zorii fără ca Achamian să se fi întors, Esmenet rătăcește în jurul focului abandonat și-l vede târându-se către ea. Își deschide brațele spre el, plângând de bucurie și dor...

Iar el trece pur și simplu pe lângă ea de parcă ar fi fost o străină.

Cu inima frântă, ea fuge, hotărâtă să-și facă singură drum în Războiul Sfânt.

Cnaiür urs Skiötha este o Căpetenie a utemoților, un trib de scylvendi, temuți în cele Trei Mări datorită priceperii și ferocității lor într-ale războiului. Din cauza evenimentelor din jurul morții tatălui său, Skiötha, cu treizeci de ani în urmă, Cnaiür este disprețuit de propriul său popor, deși nimeni nu îndrăznește să-l provoace la luptă din cauza puterii lui brutale și a istețimii într-ale războiului. Sosește vestea că nepotul Împăratului, Ikurei Conphas, a invadat Sfânta Stepă și Cnaiür călărește împreună cu utemoții ca să se alătore hoardei scylvendi la îndepărtatul hotar cu Imperiul. Cunoscând reputația lui Conphas, Cnaiür presimte o capcană, dar avertismentele lui nu sunt luate în seamă de Xunnurit, căpetenia aleasă Rege-al-Triburilor în bătălia ce se apropie. Cnaiür nu poate decât să privească desfășurarea dezastrului.

Scăpând teafăr după nimicirea hoardei, Cnaiür se întoarce pe pășunile utemoților mai chinuit ca oricând. Fuge de șoaptele și de privirile celorlalți membri ai tribului și călărește până la mormintele strămoșilor lui, unde găsește un bărbat grav rănit șezând pe gorganul tatălui său, înconjurat de cercuri de sranci morți. Apropiindu-se cu grijă. Cnaiür își dă seama că într-un coșmar că-l *recunoaște* pe bărbat — sau că aproape îl *recunoaște*. Acesta seamănă întru totul cu Anasûrimbor Moënghus, doar că este prea tânăr...

Moënghus fusese capturat cu treizeci de ani în urmă, când Cnaiür era doar un băiețandru, și îi fusese oferit ca sclav tatălui lui Cnaiür. Spunea că este un dînyain, că vine dintr-un popor care deține o înțelepciune extraordinară și Cnaiür a petrecut multe ore în compania lui, vorbind despre lucruri interzise războinicilor scylvendi. Ceea ce s-a petrecut mai apoi — seducerea, uciderea lui Skiötha și evadarea lui Moënghus — l-a torturat pe Cnaiür toată viața lui. Deși cândva l-a iubit pe bărbat, acum îl urăște cu o intensitate smintită. Crede că doar dacă l-ar putea ucide pe Moënghus ar putea să-și găsească liniștea.

Acum, incredibil, această dublură a venit la el, călătorind pe același drum ca și originalul.

Dându-și seama că străinul ar putea să-l ajute să-și ducă la îndeplinire răzbunarea, Cnaiür îl ia prizonier. Bărbatul, care își spune Anasûrimbor Kellhus, pretinde că ar fi fiul lui Moënghus. Dînyainii, spune el, l-au trimis să-și asasineze tatăl într-un oraș îndepărtat pe nume Shimeh. Dar oricât și-ar dori Cnaiür să creadă această poveste, e circumspect și tulburat. După ani de zile în care s-a gândit obsesiv la Moënghus, a reușit să înțeleagă cu dînyainii sunt dăruiți cu inteligență și abilități supranaturale. Știe că singurul lor scop este dominarea, deși acolo unde alții folosesc forța sau frica, dînyainii folosesc amăgirea și iubirea.

Cnaiür își dă seama că povestea pe care i-o spusese Kellhus este exact povestea pe care ar fi spus-o un dînyain